TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO, LAURI MOILANEN, ADOLPH SALMI, A. B. MAKELA, SULO SYVANEN.

TOVERI
(THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset $1.00 kerta, halutaantietoja nimenmuutto-ilmotukset 50c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$5.50 6 kuukautta..$3.00
3 kuukautta... $1.60 1 kuukausi... .60
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$8.00 6 kuukautta..$4.25

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year......$5.50 Six months......$3.00
Three months..$1.60 One month...... .60

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Sellainen on työväestön loukkaamista

Eräät kuuluisuutta tavottelevat herrasmiehet ovat viime aikoina ryhtyneet urheilemaan "työhönmenollaan", s. o. ovat nimellisesti asettuneet jonkun teollisuuslaitoksen palvelukseen, muka osottaakseen vilpitöntä haluaan palvella "maata ja kansaa", kuten he rakastavat sanoa, hädän hetkenä. Että sellaiset urheilijat eivät suinkaan ole työllään mitään tuottanut, on selvä juttu. Eikä heillä ole ollut tarkotustakaan mitään tuottaa, vaan päinvastoin tällä urheilullaan muka oikeuttaa tyhjä joutilas vetelehtimisensä.

Mutta kun sanomalehdistö puhuu jonkun työn valmistumisesta, esim. jonkun laivan valmistumisesta, niin asettaa se aina nämä tyhjäntoimittajavetelehtijät niiksi, joiden ansiosta työ valmistui. Varsinainen työväestö, joka työn suoritti, ei koskaan saa tunnustusta.

Tietysti ei työväestö ole vaillakaan niiden tunnustusta, jotka ruoskaa heiluttavat. Mutta näillä sanomalehtien ja muitten yleisesti julaistujen kiitoksien tarkotuksena on muokata yleistä mielipidettä suosiolliseksi kaikenlaisten herrasvetelehtijäin hommille ja kasvattaa alistuvaisuutta ja orjanmieltä työväestössä. Työväestö ei muka olisi mitään ilman noita loisia, joita se hiellään ja verellään elättää!

Kun kaikki ympäri käy, niin sittenkin on se työväestö, joka kaikki tuottaa kaikkialla. Eivät ne herrasmiehet, jotka nyt antautuvat "ruumiilliseen" työhön, muka kunnioituksesta sitä kohtaan, tee sitä muussa tarkotuksessa, kuin peittääkseen muita toimiaan, joiden päivänvaloon tuleminen ei olisi edullista porvariston yhteisille ja heidän yksityisille eduilleen.

Työväestön loukkaamisena ovat kaikki sellaiset yritykset pidettävät.

Amerikalaistuminen on velvollisuutemme

Siirtolaisten amerikalaistuttaminen on nykyisin jälleen päivän kysymyksenä. Sanomalehdistö puhuu siitä paljon ja esittää syitä, joiden perusteella sellainen on välttämätöntä.

"Englanninkielen opettaminen täysikäisille ulkomaalaisille on huomion arvoinen," lausuu muuan Portlandin lehti, jatkaen, "Se on hyvä heille itselleen, tehden heidät sopivammiksi niihin tehtäviin, jotka ovat heidän suoritettavanaan. Siten tulevat he kykenevimmiksi hoitamaan liikettään ja muita toimiaan. Englanninkielen taitamattomuus maassa jossa sitä puhutaan, on sangen suuri vaikeus. Englanninkielen taito tekee heille mahdolliseksi tulla osaksi Amerikan kansasta, käsittää sen ajatusta, ymmärtää sen laitoksia ja sen kirjallisuutta."

Epäilemättä on englanninkielen oppiminen siirtolaiselle tärkein hänen tehtävistään. Maassa jonka kieltä ei osaa, pysyy henkilö vieraana siksi kunnes sen oppii, siitä on kokemuksia niin monella siirtolaisella. Amerikalaisen elämän tunteminen on mahdottomuus muuten kuin ottamalla osaa täkäläiseen kansanelämään englanninkielellä. Vaikka työläiset työskentelevätkin kaikki tavallaan samanlaisissa oloissa, niin sittenkään eivät he kaikki saa niistä samanlaisia vaikuttimia. Päinvastoin tahtoo yleisesti olla siten laita, että työmaan antamat vaikuttimet ovat yhtä moninaisia kuin on siellä työskentelevä työväestö kieleltään. Teollisuuslaitosten tavattoman sorron ja puserruksen alaisina jokainen työläinen kaipaa helpotusta ja etsii syytä asemansa huonouteen. Ja työnteettäjien orjavoudit käyttävät varsin taitavasti hyväkseen työläisten kielentaitamattomuutta, taistelluttaen yhtä kansallisuutta toista vastaan, muka sillä perusteella, että sortoon ja vääryyteen on syyllinen joku toinen työläisjoukko, vaikka itse asiassa kaikki siitä kärsivät.

Yhteinen kieli poistaisi sanomattoman paljon väärinymmärrystä täkäläisen työtekevän väestön keskuudesta, ja luonnollisesti vahvistaisi samassa määrässä sen taistelurintamaa.

Me käsitämme vallan hyvin, että porvarillinen sanomalehdistö ei kiittele englanninkielen opetussuunnitelmia siksi, että se toivoo työväestön voittavan sen opittuaan jotakin itselleen, vaan se tekee sen siitä syystä, että täkäläinen kapitalistiluokka toivoo siitä hyötyvänsä. Ja se hyötyykin siitä. Eikä tässäkään suhteessa ole mitään etujen yhtäläisyyttä olemassa, luovuttakoon siis kerta kaikkiaan siitä käsityksestä.

Työväestöllä ovat omat erinäiset tehtävänsä sorretun luokan jäseninä, joita tehtäviä ei voida millään tavalla suorittaa niin tehokkaasti vieraalla kielellä kuin ne voidaan suorittaa maan virallisella kielellä. Tässä esiintyy jonkinlainen kummalliselta näyttävä kilpajuoksu, jossa sekä työväestö että kapitalistit pyrkivät käyttämään samaa asiaa hyväkseen eri tarkotuksia varten.

Käytännöllinen kokemus kuitenkin on opettanut työväestölle, että sen on paljoa vaikeampi tulla toimeen englanninkieltä taitamattomana, kuin kapitalistien kielitaidottomalla työväestöllä. Samoin todistaa Amerikan ja muiden maiden työväenliikkeen vertailu kumoamattomasti sen, että kielitaidoton siirtolaisväestö on täällä helposti käytettävissä aseena työväenliikettä vastaan, altis kaikenlaisille ennakkoluuloille ja mahdoton parhaalla tahdollaankaan ottamaan osaa työväestön taisteluihin siten kuin sen pitäisi.

Amerikalaistuminen on siis siirtolaisväestön velvollisuus mutta ei siinä merkityksessä kuin porvaristo toivoo. Ei alistuakaan kieltätaitavana porvariston sorron ja riiston alle, vaan taistellakseen sitä tehokkaammin työväenliikkeen riveissä. Kieltätaitavana voisi siirtolaisväestö saada monella paikkakunnalla lyhyessä ajassa aikaan syvällisen muutoksen Amerikan työväenliikkeen perusluonteessa. Se tekisi siitä todellisen työväenliikkeen, muuttaisi sen taistelukykyiseksi ja poistaisi sen matelevaisuushengen, joka siellä nykyisin gompersismin vaikutuksesta on vallalla ja jäytää sen elinvoimia.

Ei se ole halu eripuraisuuteen, joka pitää Amerikan työväenliikkeen heikkona vaan kielellisten vaikeuksien synnyttämä tilanne, jossa toiminta käy mahdottomaksi, kun ei ymmärretä mitä kukin ajattelee.

Harva tietäneekään, että Yhdysvalloissa on kolmetoista miljoonaa ulkomailla syntynyttä työläistä. Siirtolaisuustyöväestö tekee kahdeksankymmentä viisi prosenttia teurastuslaitosten työstä, seitsemän kymmenettäosaa hiilikaivostyöstä, seitsemän kahdeksattaosaa villatehdastyöstä, yhdeksän kymmenettäosaa puuvillatehtaitten työstä, valmistaa enemmän kuin puolet jalkineista, neljä viidettäosaa huonekaluista, puolet kauluksista ja paidoista, neljä viidettäosaa nahasta, puolet käsineistä, jalostaa yhdeksäntoista kahdeskymmenesosaa sokerista, valmistaa puolet sikaareista, jne.

Mikä mahtava voima täkäläisen työväenliikkeen riveissä olisikaan tämä joukko jos se voisi ottaa sen tehtäviin osaa täysin kielitaitoisena!

Eikä ole olemassa mitään sen käytännöllisempää ja hyödyllisempää tapaa englanninkielen oppimiseen, kuin työväenliikkeen toimintaan osanotto. Kun sen yhteydessä harjottaa kieliopinnoita kirjallisestikin, niin verrattain lyhyessä ajassa oppii niin paljon, että tulee joltisestikin toimeen. Ja sitten on helpompi jo päästä eteenpäin.

MAILMANKATSOMUKSIA

SEISOIVAT KIUSAUSTA VASTAAN.

New Yorkissa sattui kahdelle hienoston ylhäisimpiin kerroksiin kuuluvalle naiselle käymään niin nolosti, etteivätpä taida sitä heti huomenna unhottaa. Nimitämme, kohteliaisuudesta, heitä rouva A:ksi ja neiti B:ksi. Molemmat olivat hyvin hienoja, hyvin rikkaita, jo vakaantuneessa ijässä, sekä seuraelämän johtavia naisia. Ja molemmat hyvin itsetietoisia, se tahtoo sanoa, oman yhteiskunnallisen arvonsa tuntevia.

Isänmaallisina "johtavina" naisina ollen he olivat valinneet omaksi erikoisalakseen avustaa New Yorkiin maaseuduilta saapuvia nuoria sotamiehiä välttämään suuren kaupungin lukemattomia vaaroja ja viettelyksiä, joita siellä aina on heitä väijymässä joka nurkan takana, milloin alkoholin, milloin liian tungettelevaksi kesyyntyneiden naikkosien muodossa.

Nuo hienottaret olivat tässä tuonnoisena päivänä mieliajelullaan, Viidennen valtakadun muhkeissa muotikaupoissa, kun he kesken kaiken sattuivat äkkäämään kaksi sotamiestä, hirveän isoja ja karkeatekoisia miehiä, pelottavan vankkaraajaisia, mutta rehellisen avonaisia naamaltaan. Sotilasten kasvoilla kuvastuva vilpitön hämmästys, millä he katselivat mailmankaupungin humua ja vilinää, heti pisti vähemmänkin tottuneen tarkkailijan silmään ja ilmaisi jokaiselle ohi kulkijalle, että he olivat vieraita täällä — siis mitä suurimmassa vaarassa joutua viettelyksiin.

Niinpä rouva A — lähes 60 vuotias valkotukkainen, mutta harvinaisen komearyhtinen nainen — katsoi velvollisuudekseen tarjoutua heille suojelusenkeliksi. Yhdessä neiti B:n kanssa he menivät sotilaita puhuttelemaan, nähdäkseen, miten he parhaiten voisivat olla heille avuksi.

"Näytätte olevan outoja täällä", hän alotti. "Vai kuinka? Mistä saakka tulette?"

"Wyomingista."

"Vai sieltä asti! — Ettekö tulisi minun vieraikseni täksi päivää? Tulkaa meille haukkaamaan ja sitte" — viitaten upeaan autoonsa, jatkoi — "saatte ajella ympäri kaupunkia ja katsella sen nähtävyyksiä. Haluatteko lähteä mukaan?"

Tämä ystävällisyys näytti vaikuttavan eri tavalla kumpaankin sotamieheen. Toinen käänsi, ylenkatseellisesti oikapäitään kohauttaen selkänsä, mutta toinen antautui rohkeasti taisteluun. Hän tunsi mailman pahuuden ja kiusaajan kavaluuden, ja päätti sille näyttää, ettei Wyomingin poika olekaan niin helposti hänen verkkoihinsa kierrettävissä.

"Kuulkaapas — kyllä minä teidän kujeenne tiedän. Me vast'ikään läksimme Kristillisten nuorten miesten yhdistyksestä, ja siellä meille nämä asiat selitettiin. Sanottiin, että meidän on varottava teidän kaltaisianne tungettelevia naisia. Parasta kun livistätte tiehenne niin joutuin kuin pääsette, taikka minä huudan poliisin viemään teidät putkaan!"

Rouva A ei saanut sanaa suustaan, ja neiti B oli pyörtymäisillään. Mitään tuollaista ei heille ollut ikinä ennen tapahtunut. Heitä, kaikkien mahdollisten hyväntekeväisyys- ja siveysseurojen johtavimpia henkilöitä, kohdellaan sillä tavalla! Sitä he eivät kyenneet käsittämään vaan mykistyneinä tuijottivat sotamiehiin. Mutta nämä olivat varmoja asiastaan.

"Korjatkaa luunne, taikka saatte poliisin niskaanne!" uhkasivat nämä vielä kerran; sitte käänsivät suojelusenkeleille selkänsä ja läksivät kävelemään.

Murheellisella mielellä ajoivat rouva A ja neiti B Kristillisten nuorten miesten yhdistyksen päämajaan kertomaan kokemuksistaan. Voimme arvata, minkälaisen tunnustuksen yhdistyksen johtohenkilöt heiltä saivat hyvää tarkottavasta sotamiesten "karaisemisestaan" suurkaupungin viettelyksiä vastaan.

SUURIN PUHVELILAUMA,
mitä enää on olemassa,

on Canadassa Wainwright puistossa Albertassa, Grand Trunk Pacific radan varrella Winnipegin ja Edmontonin välillä. Tähän hallituksen hoidossa olevaan rauhotettuun puistoalueeseen on koottu melkein kaikki puhvelit, mitä Canadassa vielä on jälellä. Puisto on 160 neliömailin laajuinen, siis oma kokonainen pikku mailmansa. Se on vankalla aidalla ympäröity; siinä on useita järviä, ja suuret alat kasvavat erin omaista heinää, joten siellä on yltäkyllin rehua puhveleille ja muille puistossa säilytettäville elukoille ympäri vuoden.

Äskettäin on viisi ratsastajaa, jakaen alueen keskenään, käynyt hallituksen määräyksestä laskemassa puistossa olevat puhvelit. Virallisesti ilmotetaan lauman lukumääräksi 3,560 päätä, joista noin 470 täysikasvuista härkää ja 482 emälehmää; loput ovat nuorta karjaa ja vasikoita. Viime huhtikuun 1 päivästä oli lauma lisääntynyt 615 vasikalla. Ratsastajat ovat kuitenkin ilmottaneet, että heidän oli vaikea saada laskettuksi kaikkia lauman mukana olleita vasikoita, jonkatähden he luulevat niitä olevan jonkun verran enemmän kuin mitä virallisesti ilmotetaan.

Canadan hallitus näyttää siis onnistuvan säilyttää puhvelit täydellisesti sukupuuttoon häviämästä, niinkuin muutamia vuosia takaperin niille näytti käyvän. Kun nykyisen karjan "siemen" v. 1909 tähän puistoon kuletettiin, oli elukoita 402 päätä kaikkiaan, ja jälestäpäin on sinne eri aikoina tuotu lisää 338, joten luonnollinen lisääntyminen virallistenkin numerojen mukaan tällä ajalla on ollut 2,760 — siis verraten hyvä tulos yhdeksässä vuodessa.

Paitsi puhveleita on puistossa satakunta poroa (elk eli caribou), muutamia satoja peuroja (deer), parikymmentä hirveä (moose) ja eräitä kauriita (antelope).

Osa puistoa on erikseen aidattu "cattalo"-kokeiluja varten; koetetaan näet, risteyttämällä puhvelia kesyn lihakarjan kanssa kesyttää uutta kestävää lihakarjarotua, jonka nimeksi on pantu "cattalo" (sanoista cattle", karja, ja "buffalo", puhveli).

PYHÄN PIETARIN VARVAS

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 22, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th. 1917.)

oli vähällä tulla käytetyksi sotatarkotuksiin, tavallaan, tässä äskettäin. Rooman poliisi, näet, tapasi erään naisen yrittämässä kiinnittää Pietarinkirkossa olevan "pyhän" Pietarin pronssisen kuvapatsaan ukkovarpaaseen (jota uskovaiset varsinkin pääsiäisen aikana käyvät ahkerasti suutelemassa) paperiliuskaa, johon sekä englannin- että italiankielellä oli kirjotettu: "Saksalaisista päästä meitä, oi Herra!"

Poliisin kysymykseen nainen vastaukseksi selitti, että hänen tarkotuksenaan oli saada uskovaiset varpaansuutelijat rukoilemaan tuota rukousta. Vaikka poliisi sanoikin pitävänsä suuressa arvossa naisen isänmaallista intoa, vaadittiin häneltä kuitenkin lupaus, ettei hän käytä Pietarin ukkovarvasta näin sotaiseen tarkotukseen, vaan turvautuu muihin aatteenlevityskeinoihin.

VÄLIAIKAINEN PERUSTUSLAKI

tulee siis Suomeen.

Siksi ei kelvannut se perustuslaki, jota viime aikoina on niin ahkerasti rikottu, vaan etsittiin valtioarkistosta vanha, Kustaa Kolmannen aikuinen perustuslaki; se ei ole itse asiassa sama kuin nykyinen, vaikka nykyinenkin on sen pohjalla luotu.

Suomen herrat kai toivovat, että tämän perustuslain avulla saadaan syntymään samanlainen tilanne kuin oli Kustaankin aikana; Kustaahan oli porvarillisen "valistusajan" kuningas, joka osasi tuhlata valtiokassan niin tyystin, että hän kuoltuansa olisi joutunut konkurssitilaan, jos kuninkaallista herraa kohdeltaisiin tavallisten vararikkolakien mukaan.

Noin kolmen viikon ajalla saatiin ns. eduskunnan enemmistö suostumaan monarkiseen valtiomuotoon; jos Svinhufvud olisi malttanut odottaa vielä kolmisen viikkoa, olisi koko eduskunnassa oleva sakki, Paasivuorta lukuunottamatta, äänestänyt monarkian puolesta.

Tietysti kaikki perustuslait ovat väliaikaisia.

Kun uusi valtiollinen tekijä astuu esille, kumoten vanhan, laatii se myöskin omat lakinsa.

Herrat ovat nyt löytäneet Tukholman kuninkaallisesta arkistosta mieleisensä perustuslain ja tuovat sen Suomeen. Sitä kai Joonas Castren oli siellä kaivelemassa koko sodan ajan, samalla asetellen pommeja norjalaisiin laivoihin yhdessä Päivälehden Pusan kanssa.

Pusa ja Castren ovat siis "kappale perustuslakia" Lassallen sanoilla sanottuna, saksalaiset pistimet ovat kappale perustuslakia, eduskunta on pikkunen osa perustuslakia, Suomen kapitalistit ovat kappale perustuslakia jne.

Kiireessä ei ehditty Suomen kansalta tiedustaa, haluaisiko se museoperustuslain laikseen.

Se ei olisi sitä halunnut.

Mutta kun talonpojat kerran antoivat itsensä narrata taistelemaan kuningasvallan puolesta, ei heillä liene sydäntä vaatia, että perustuslaki olisi myöskin heidän mieleisensä, s. t. s. että hekin olisivat olleet kappale perustuslakia.

Nyt he ovat vain kappale hirsinuoran jatkoa, jos uskaltavat pullikoida herrojansa vastaan. — Työm.

HULLUUDEN ERI ASTEITA.

Eräässä mielivikaisten laitoksessa oli hoidokit pantu työntökärryillä kulettamaan rouhittua kiveä paikasta toiseen. Muuan hoitolainen piti kärryjään koko ajan alassuin, jonkatähden eräs onnettomuustoverinsa häneltä kysyi: "Miksi sinä et pidä kärryjäsi oikein puolin?"

"Minä en ole niin vähämielinen kuin sinä", vastasi tämä. "Jos pitäisin oikein puolin, niin panisivat ne kiviä täyteen, minun työnnettäväkseni."

Neuvostovallan tärkeimmät tehtävät

Venäjän Neuvostojen Tasavallan kansainvälinen asema ja sosialistisen vallankumouksen perustehtävät.

Kirjottanut N. Lenin.

(Raivaajan suomennos)

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., Aug. 22, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Rauhan johdosta — tämän rauhan sortavasta luonteesta ja epävakaisuudesta huolimatta — Venäjän Neuvostojen Tasavalta kykenee nyt jonkun aikaa keskittämään ponnistuksensa sosialistisen vallankumouksen tärkeimpään ja vaikeimpaan puoleen — järjestämistehtävään.

Tämä tehtävä on esitetty selvästi ja tarkasti kaikille raataville ja sorretuille luokille Neuvostojen Moskovassa maaliskuun 16 päivänä 1918 pidetyn kongressin hyväksymän päätöslauselman neljännessä kohdassa, jossa puhutaan raatajien itsekurista ja armottomasta taistelusta kaaosta ja epäjärjestystä vastaan.

Venäjän Neuvostojen Tasavallan saavuttaman rauhan epävakaisuus ei tietenkään johdu siitä, että se nyt suunnittelee sotilastoiminnan uusimista. Paitsi porvarillisia vastavallankumouksellisia ja heidän apureitaan (menshevikejä y.m.) kukaan järkevä valtiomies ei sitä ajattele. Rauhan epävakaisuus johtuu siitä tosiasiasta, että niissä imperialistisissa maissa, jotka ovat Venäjän vieressä lännessä ja idässä ja omaavat suunnattomia sotilaallisia voimia, sotilaspuolue voi saada johtovallan käsiinsä, jota puoluetta houkuttelee Venäjän tilapäinen heikkous ja jota kiihottaa sosialismia vihaavat kapitalistit.

Tällaisten olosuhteiden vallitessa meidän todelliset, eikä paperiset, takeet ovat yksinomaan imperialististen valtojen ristiriitaisuudessa, mikä on saavuttanut korkeimman rajansa ja mikä ilmenee yhdellä puolen imperialistisena kansojen murhaamisena lännellä ja toiselta puolen erittäin ankarassa imperialistisessa kilpailussa Japanin ja Amerikan välillä Tyynenmeren ja sen rannikon yliherruudesta.

On selvää, että sellaisten takeitten heikkouden johdosta, meidän Sosialistinen Neuvostojen Tasavalta on äärimmäisen epävakaassa, epäilemättä kriitillisessä kansainvälisessä asemassa. Meidän täytyy ponnistaa kaikki voimamme käyttääksemme hyväksemme sitä loma-aikaa, jonka tämä tilanne meille suo, parantaaksemme pahimmat haavat, joita Venäjän koko yhteiskunnallinen elimistö sai sodan johdosta, ja taloudellisesti uudestaan järjestää maa, jota ilman ei voi tulla kysymykseen mikään vakava vastarinnan tekeminen.

On myöskin selvää, että me voimme antaa vakavaa apua sosialistiselle vallankumoukselle lännessä, jota vallankumousta on viivyttänyt monet eri seikat, vain siinä määrässä mikä vastaa meidän menestystämme edessämme olevien järjestämisprobleemien ratkaisussa.

Perusehtona onnistuneesti ratkaistaksemme välttämättömimmät järjestämistehtävät on se, että kansan poliittiset johtajat, s. o. Venäjän Kommunistisen puolueen (bolshevikien) jäsenet, samoin kuin myös kaikki raatajajoukkojen tietoiset edustajat, täydellisesti käsittävät sen peruseroavaisuuden, mikä on aikaisemman porvarillisen vallankumouksen ja nykyisen sosialistisen vallankumouksen välillä kysymyksessä oleviin tehtäviin nähden.

Porvarillisessa vallankumouksessa raatajajoukkojen päätehtävänä oli suorittaa negatiivista, hävittävää työtä — feudalismin ja monarkian hävittäminen. Positiivinen, rakentava työ järjestää uutta yhteiskuntaa oli väestön omistavan porvarillisen vähemmistön tehtävänä. Ja he suorittivat tämän työn, huolimatta työläisten ja köyhempien talonpoikien vastarinnasta, verrattain helposti, ei ainoastaan sen takia että silloin oli riistettyjen joukkojen vastarinta, sen johdosta kun he olivat järjestymättömiä valtiollisella alalla ja olivat tietämättömiä, varsin heikkoa, vaan myöskin sen takia, että anarkistisesti rakennetun kapitalistisen yhteiskunnan järjestävä perusvoima omaa luonnollisen, laajan ja voimakkaan kansallisten ja kansainvälisten markkinoitten kasvun.

Jokaisessa sosialistisessa vallankumouksessa sitä vastoin proletariaatin ja sen johtaman köyhimmän talonpoikaisväestön päätehtävänä, — ja sen vuoksi myöskin Venäjän sosialistisen vallankumouksen, jonka me alkuunpanimme lokakuun 25 päivänä 1917, — on positiivisessa ja konstruktiivisessa työssä luoda erittäin monimutkainen ja herkkä uusi suhteitten järjestely tuotteitten järjestelmällisesti tuottamiseksi ja jakamiseksi, tuotteitten, jotka ovat välttämättömiä kymmenien miljoonien ihmisten olemassaololle. Tällaisen vallankumouksen menestyksellinen toteuttaminen riippuu kansan enemmistön alkuperäisestä historiallisesta luovasta työstä ja ennen kaikkea raatajien enemmistöstä. Sosialistisen vallankumouksen voitto ei ole taattua, ellei proletariaatti ja köyhät talonpojat osota riittävästi itsetajuntaa, idealismia, itseuhrautuvaisuutta ja sitkeyttä. Luomalla uudenmallisen valtion — neuvosto-valtion — tarjoamalla riistetyille raatajajoukoille tilaisuuden otta aktiivisesti osaa uuden yhteiskunnan rakentamiseen, me olemme ratkaisseet vasta pienen osan vaikeasta tehtävästä. Päävaikeus on taloudellisella alalla — kohottaa työn tuottavaisuutta, luoda tarkka ja yleinen tuotannon ja jaon tarkkailu ja kontrolli, ja **todella yhteiskunnallistutettu** tuotanto.

Kolme tehtävää.

Venäjän nykyisen hallitsevan puolueen, bolshevikipuolueen kehitys osottaa erittäin selvästi sen historiallisen kriisin luonteen, mikä on luonteenomaista nykyiselle poliittiselle tilanteelle ja vaatiin neuvostoja uudestaan järjestämistyöhön, s. o. uusia menettelytapoja uusiin probleemeihin.

Nousevan puolueen ensimäisenä tehtävänä on saada **kansan enemmistö vakuutetuksi** siitä, että sen ohjelma ja politiikka on oikeata. Tämä oli kaikkein tärkein tehtävä tsaarivallan aikana ja sinä aikana, jolloin Tshernoff ja Zeretelli kompromiseerasivat Kerenskyn ja Kishkinin kanssa. Tätä nykyä tämä tehtävä, mikä tietenkään ei vielä ole päättynyt, eikä koskaan voidakaan päättää, on **pääasiallisesti ratkaistu** Venäjän työläisten ja talonpoikien enemmistöön nähden, jonka epäämättömästi osotti neuvostojen viimeinen Moskovan kongressi, joka päättäväisesti asettui bolshevikien puolelle.

Puolueemme toisena tehtävänä oli **poliittisen vallan voittaminen ja riistäjien vastarinnan kukistaminen.** Tätäkään tehtävää ei vielä ole lopullisesti ratkaistu, emmekä me voi jättää huomioonottamatta tätä tosiseikkaa, sillä monarkistit ja kadetit yhdeltä puolen ja menshevikit ja sosialivallankumouksellisten oikeisto — jotka kannattavat ja seuraavat monarkisteja ja kadetteja — toiselta puolen jatkavat yrityksiään yhdistää voimansa kukistaakseen neuvostovallan. Mutta pääasiallisesti riistäjien vastarinnan probleemi jo ratkaistiin lokakuun 25 päivän 1917 ja (keskimääräisesti) helmikuun 1918 välisenä aikana — Bogajevskyn antautumisen aikana.

Nyt meidän edessämme on kolmas tehtävä, mikä on kaikista välttämättömin ja mikä antaa luonteen nykyiselle ajalle: **järjestää Venäjän johto, hoito.** Tietenkin jouduimme käsittelemään ja ratkaisemaan tätä probleemia jo lokakuun 25 päivästä 1917 lähtien. Mutta tähän saakka, niinkauan kuin riistäjien vastarinta ilmeni avoimessa sisällissodassa, johtoprobleemi **ei voinut** muodostua päätehtäväksi, **keskustehtäväksi.**

Tätä nykyä se on muodostunut **päätehtäväksi.** Me, bolshevikipuolue olemme **vakuuttaneet** Venäjän. Me olemme **voittaneet** Venäjän rikkailta köyhille, riistäjiltä raatajille. Ja nyt tulee eteemme Venäjän asioitten **johtaminen, hoitaminen.** Nykyisen ajanjakson erikoisena vaikeutena on käsittää ne omituisuudet, jotka johtuvat siitä kun siirrytään kansan vakuuttamisen ja riistäjien kukistamisen päätehtävistä **johdon, hoitamisen,** päätehtävään.

Ensimäisen kerran mailmanhistoriassa sosialistipuolueen onnistui varsinaisesti toteuttaa tehtävä, voittaa valtaa ja kukistaa riistäjät, ja tulla **kiinteään** yhteyteen **johtamis-tehtävän** kanssa. Meidän täytyy osottautua olevamme kykenevät tähän, kaikista vaikeimpaan (ja eniten lupaavimpaan) sosialistisen vallankumouksen tehtävään. Me emme saa laiminlyödä näkemästä sitä, että **paitsi** kykyä vakuuttaa ja voittaa sisällissota, menestyksellinen johto riippuu käytännöllisestä **järjestämisestä.** Tämä on kaikista vaikein tehtävä, — se merkitsee kymmenien miljoonien ihmisten elämän syvimpien perusteitten — taloudellisten — järjestämistä uudelle pohjalle. Ja se on kaikista lupaavin tehtävä, sillä vain **sen jälkeen** kun sen olemme pääasiallisesti ratkaisseet voimme sanoa että Venäjästä **on tullut** ei ainoastaan neuvostojen, vaan **sosialistinen tasavalta.**

Hetken yleiset taisteluhuudot.

Ylläkuvattu ulkonainen tilanne, jonka synnytti erittäin sortava ja epävakainen rauha, kauhea epäjärjestys, työttömyys ja nälänhätä, jonka saimme sodan ja porvaristovallan perintönä (porvaristovallan, jota edusti Kerenski ja hänen kannattajansa, menshevikit ja sosialivallankumouksellisten oikeisto), — kaikki tämä on välttämättömästi aiheuttanut suurta väsymystä, vieläpä raatajajoukkojen menehtymistäkin. On siis aivan luonnollista, että he kiivaasti vaativat hieman lepoa. Sodan ja porvariston johdon tuhoamien tuotantovoimien voimaanpalauttaminen; sodan, sodassa kärsittyjen tappioitten keinottelun ja porvariston yrityksien nostaa uudelleen valtaan kukistettu riistäjien mahti, aiheuttamien **haavojen parantaminen; maan taloudellisen tilan uudelleen järjestäminen, välttämättömän järjestyksen ylläpitäminen,** — nämä ovat niitä tärkeimpiä tehtäviä, joiden käsittelemiseen meidän on ryhdyttävä. Tuntunee omituiselta, mutta tosiasiana on, että ylläoleviin ulkonaisiin ehtoihin katsoen, ei ole mitään epäilystä siitä, että tällä hetkellä neuvostovalta ei voi taata Venäjän muuttamista sosialismia kohden, ellei se voi ratkaista käytännöllisellä tavalla nämä yhteiskunnallisen elämän kaikista alkeellisemmat tehtävät, — huolimatta porvariston, menshevikien ja sosialivallankumouksellisten oikeiston vastarinnasta. Nykyisen tilanteen konkreettisiin omituisuuksiin nähden ja neuvostovallan olemassaoloon, sen maan yhteiskunnallistuttamislakineen, työväen kontrollineen j.n.e., katsoen, näitten alkeellisimpien tehtävien käytännöllinen ratkaiseminen merkitseisi sitä, että me olemme voittaneet järjestämisvaikeuksien ensimäisen askeleen matkalla sosialismia kohden.

Pitäkää tarkkoja ja varmoja tilejä, hoitakaa liikettä säästäväisesti, älkää laiskotelko, älkää varastako, pitäkää ankaraa kuria työssä, — nämä taisteluhuudot, joita oikeutetusti ivattiin vallankumouksellisen köyhälistön taholta, silloin kun porvaristo käytti näitä keinoja ylläpitääkseen riistäjäluokan valtaansa, ovat nyt